

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27.09.1999, sp. zn. 7 To 70/99, ECLI:CZ:VSPH:1999:7.TO.70.1999.1

Číslo: 26/2000

Právní věta: K naplnění skutkové podstaty trestného činu poškozování cizí věci spáchaného na věci svědka pro výkon jeho povinnosti podle § 257 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. se nevyžaduje, aby cizí věc, kterou pachatel zničil, poškodil nebo učinil neupotřebitelnou, byla ve vlastnictví svědka. Není vyloučeno za takovou věc považovat i věc, kterou má svědek jen ve faktickém držení, např. na základě svěřeni zaměstnavatelem.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 27.09.1999

Spisová značka: 7 To 70/99

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Poškozování cizí věci

Předpisy: 140/1961 Sb. § 257 odst. 1
odst. 2 písm. a)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zrušil k odvolání městského státního zástupce v Praze a obžalovaného J. Š. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 1999 sp. zn. 43 T 14/98 a tomuto soudu uložil, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 1999 sp. zn. 43 T 14/98 byl obžalovaný J. Š. uznán vinným trestnými činy ublížení na zdraví ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1, § 222 odst. 1 a vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák.

Za tyto delikty byl obžalovanému podle § 222 odst. 1 a § 35 odst. 1 tr. zák. uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem.

Týmž rozsudkem byl obžalovaný J. Š. podle § 226 písm. e) tr. ř. zproštěn obžaloby pro trestný čin poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., který byl obžalobou spatřován v tom, že dne 17. 11. 1997 v P. svým osobním automobilem VW Transportér, které řídil, dvakrát po sobě záměrně najel do

levé zadní části zaparkovaného motorového vozidla zn. Renault, které patří firmě T. a užíval je J. M., kterému se tímto způsobem mstil za svědectví, které podal v rámci jeho trestního řízení, a na vozidle měl tak způsobit škodu ve výši 62 363,30 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal ihned po jeho vyhlášení odvolání městský státní zástupce v Praze a ve lhůtě stanovené v § 248 odst. 1 tr. ř. i obžalovaný J. Š. Odvolání městského státního zástupce bylo podáno výslovně v neprospěch obžalovaného a směřuje proti výroku o vině, včetně výroku zprošťujícího, a dále proti výroku o trestu. Opravný prostředek obžalovaného je namířen proti výroku o vině v odsuzující části a proti výroku o trestu.

Městský státní zástupce v písemném zdůvodnění svého opravného prostředku namítá, že se městský soud v napadeném rozsudku neztotožnil s názorem státního zástupce, který v obžalobě ze dne 9. 6. 1998 kvalifikoval jednání obžalovaného v prvním bodě jako pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 a § 219 odst. 1 tr. zák. a ve druhém bodě jako trestný čin poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák., ačkoliv již v přípravném řízení byl shromážděn dostatek důkazů, které odůvodňují užití právní kvalifikace v obžalobě uvedené.

Pokud jde o jednání pod bodem dva obžaloby, pro které byl obžalovaný v napadeném rozsudku podle § 226 písm. e) tr. ř. zproštěn obžaloby, odvolatel namítá, že argumenty městského soudu, které ho vedly ke zprošťujícímu výroku, nejsou správné. Je sice pravda, že poškozené vozidlo nepatřilo svědkovi J. M., ale firmě T., avšak obžalovaný věděl, že držitelem napadeného vozidla je tento svědek.

S poukazem na shora uvedené skutečnosti městský státní zástupce v Praze závěrem svého opravného prostředku navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný J. Š. v opravném prostředku navrhl, aby odvolací soud změnil výrok napadeného rozsudku ve vině i trestu, jeho jednání právně kvalifikoval jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. a trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. a uložil mu přiměřený trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu.

Vrchní soud v Praze z podnětu obou podaných odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž mohou odvolatelé podat odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, přihlížel přitom i k vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, jak mu to ukládá ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř., a ve vztahu k trestnému činu poškozování cizí věci podle § 257 tr. zák. dospěl k následujícím závěrům:

Pokud jde o skutek pod bodem dva obžaloby, spočívající v úmyslném poškození vozidla zn. Renault, ztotožňuje se vrchní soud se závěry městského soudu, že provedenými důkazy bylo bez pochybností prokázáno, že obžalovaný v době a na místě uvedeném v obžalobě, úmyslně opakovaně najel svým osobním vozidlem zn. VW Transporter do předmětného vozidla zn. Renault, které je ve vlastnictví firmy T., čímž na tomto vozidle způsobil škodu ve výši 62 363,30 Kč. V tomto směru se skutkové závěry plně opírají o výpovědi svědků J. M., K. K. a J. Š., jakož i důkazy objektivní povahy – protokol o ohledání místa činu, resp. poškozeného vozidla a vozidla obžalovaného spolu s pořízenou fotodokumentací, i znalecký posudek z oboru ekonomiky týkající se stanovení výše majetkové újmy vzniklé poškozením předmětného motorového vozidla.

Shora popsané jednání obžalovaného je i podle názoru vrchního soudu nutno právně kvalifikovat jako trestný čin poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. ř., jak uzavírá městský soud v napadeném rozsudku, neboť obžalovaný nikoli jen z nedbalosti poškodil cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. Na rozdíl od městského soudu je však vrchní soud přesvědčen o tom, že

jednání obžalovaného bylo namířeno proti svědkovi J. M., který měl vozidlo v užívání, proto, že jmenovaný splnil svou povinnost svědka a podal svědeckou výpověď v řízení, které bylo proti obžalovanému vedeno v souvislosti s napadením poškozené H. Š. Proto mělo být v souladu s obžalobou toto jednání právně posouzeno jako čin spáchaný na věci svědka pro výkon jeho povinnosti a kvalifikováno i podle § 257 odst. 2 písm. a) tr. zák.

Je pravda, že bylo prokázáno, že uvedené vozidlo, k jehož poškození došlo, není ve vlastnictví svědka J. M., ale patří již uvedené firmě T., jejímž logem je také opatřeno, jak na to poukazuje i městský soud. Nelze však přehlédnout, že z výpovědi svědka J. M. i dalších svědků jednoznačně vyplývá, že svědek J. M. uvedené vozidlo, které mu bylo uvedenou firmou svěřeno k výkonu jeho zaměstnání, běžně používal nejen k výkonu svého povolání, ale i k jízdám do místa trvalého bydliště, kde je nechával pravidelně denně zaparkované, což bylo v místě bydliště všeobecně známo. Skutečnost, že svědek vozidlo trvale používá ke své potřebě, byla známa i obžalovanému, který to ve své výpovědi také výslovně připustil. Rovněž svědek M. Š., k jehož výpovědi městský soud vůbec nepřihlédl, jako zástupce předmětné firmy rovněž potvrdil, že toto vozidlo bylo svěřeno jmenovanému svědkovi s tím, že je měl téměř plně ke své dispozici.

Za této situace nelze souhlasit se závěry městského soudu, které ohledně zmíněného skutku učinil po právní stránce. I když zákonodárce v ustanovení § 257 odst. 2 písm. a) tr. zák. výslovně nepopsal takový případ, ze znění tohoto ustanovení však podle přesvědčení vrchního soudu vyplývá, že úmyslem zákonodárce při formulování této skutkové podstaty bylo ochránit před obdobnými útoky nejen majetek, který je přímo ve vlastnictví svědka, znalce nebo tlumočnicka, ale i majetek, který v jejich vlastnictví přímo není, ale svědek, znalec nebo tlumočnick je užívají ke své potřebě a jsou oprávněni s ním nakládat víceméně jako s vlastním, tj. majetek, který mají ve svém držení. Užitočnou hodnotou motorového vozidla je nepochybně jeho užívání k jízdě a je zřejmé, že svědek J. M. uvedené vozidlo k tomuto účelu plně používal nejen v souvislosti s výkonem zaměstnání u firmy, která byla majitelem vozidla, ale i k osobní potřebě podle vlastního uvážení.

Je třeba zdůraznit, že i kdyby závěr městského soudu o tom, že obžalovaný uvedeným jednáním naplnil jen znaky skutkové podstaty trestného činu poškození cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., tedy trestného činu, na který se vztahuje rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. 2. 1998, byl zcela správný, pak pochybil, pokud obžalovaného pro tento skutek zprostil obžaloby podle § 226 písm. e) tr. ř. Takový postup není namístě, neboť v důsledku aplikace amnestijního rozhodnutí nezaniká trestnost činu a správně mělo dojít k zastavení trestního stíhání podle § 223 odst. 1 tr. ř. Důsledkem použití amnestie prezidenta republiky je totiž nepřípustnost trestního stíhání z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř., která brání tomu, aby bylo zahájeno trestní stíhání, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno.

Vrchní soud z důvodů v rozhodnutí dále uvedených napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvního stupně, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.